

SAGA FAMILIEI COURTNEY

- *Festinul leilor*
- *Sunetul tunetului*
- *Sanctuarul*
- *Tărâmul în flacări*
- *Puterea sabiei*
- *Furia*
- *Vulpea aurie*
- *Vremea morții*
- *Păsări de pradă*

SERIA EGIPTUL ANTIC

- *Războinicii Nilului*
- *Ultimul papirus*
- *Magul*
- *Căutarea*
- *Zeul deșertului*

WILBUR SMITH

MUSONUL

editura rao

Cei trei băieți veniră prin vâlceaua din spatele capelei, ascunși vederii de casa mare și de grajduri. Tom, cel mai mare dintre ei, îi conducea la fel ca întotdeauna, însă fratele cel mai mic îl urma îndeaproape. Când Tom se opri acolo unde râul cotea pentru prima dată în amonte de sat, el spuse din nou:

– De ce trebuie să fiu mereu pisica? De ce nu pot să mă distrez și eu, Tom?

– Pentru că ești cel mai mic, îi spuse Tom cu autoritatea unui lord.

El studia micul cătun de sub ei, care se vedea în râpă. Fumul se ridica din forja fierăriei și dispărea fluturând în briza estică din spatele căsuței văduvei Evans, dar nu era nici urmă de suflare omenească. În acest moment al zilei, majoritatea bărbaților erau la cules recoltele pe pământurile tatălui său, iar femeile care nu trudeau lângă ei erau la muncă, în casa cea mare.

Tom rânji satisfăcut, presimțind ceva.

– Nu ne-a văzut nimeni.

Nu era nimeni care să-i părăscă tatălui lor.

– Nu este corect.

Dorian părea să nu renunțe atât de ușor la ideea lui. Buclele aurii-roșcate îi coborau pe frunte, făcându-l să semene cu un heruvim supărat.

– Niciodată nu mă lași să fac nimic.

– Cine te-a lăsat să te joci cu șoimul lui săptămâna trecută? *Eu*, zise Tom, mergând în jurul lui. Cine te-a lăsat ieri să tragi cu flinta lui? *Eu*. Cine te-a lăsat să cârmești cuterul¹?

¹ Vas de pescuit construit din lemn, acționat mecanic sau cu vele, cu formă alungită, pentru a putea înainta cu viteză mare (n.tr.)

– Da, dar...

– Niciun „dar“, zise Tom încruntându-se la el. Chiar și așa, cine este căpitanul echipajului ăstuia?

– Tu ești, Tom. Forța privirii fratelui mai mare îl făcu pe Dorian să-și îndrepte ochii verzi spre pământ. Totuși...

– Dacă vrei, poți să te duci cu Tom în locul meu, spuse Guy încet, pentru prima oară. Voi fi eu pisica.

Tom se întoarse către geamănul său mai mic, în timp ce Dorian exclamă:

– Serios, Guy? Chiar faci asta pentru mine?

Când zâmbi, întreaga-i frumusețe explodează ca lumina soarelui trecând printre nori.

– Nu, nu o va face! interveni Tom. Dorry este doar un copil. Nu poate să vină. Va rămâne pe acoperiș, ca să aibă grijă de pisică.

– Nu sunt un copil, protestă Dorian furios. Am aproape unsprezece ani.

– Dacă nu ești copil, arată-ne părul tău de pe boașe, îl provocă Tom.

Întrucât lui Tom îi apăruse deja, se folosea de asta ca să-și dovedească vârsta.

Dorian îl ignoră: el nu avea nici măcar un puf roșcat cu care să egaleze „tuftul“ impresionant al fratelui său mai mare. Încercă să-l abordeze altfel.

– Mă uit și atâta tot.

– Da, te vei uita de pe acoperiș, zise Tom, încercând să înăbușe cearta. Haide! O să întârziem.

Porni apoi pe râpa abruptă. Ceilalți doi îl urmară, un pic șovăitori.

– În orice caz, cine ar putea să vină? insistă Dorian. Toată lumea este ocupată. Chiar și noi ar trebui să dăm o mână de ajutor.

– Ar putea să apară Black Billy, răspunse Tom fără să privească înapoi.

Numele acesta îl făcu să tacă până și pe Dorian. Black Billy era fiul cel mai mare al lui Courtney. Mama lui fusese o prințesă etiopiană, adusă de Sir Hal Courtney din Africa după prima sa călătorie pe continentul mistic. O mireasă splendidă și o corabie plină de comori prădate de la olandezi și păgâni

fuseseră averea imensă cu care tatăl lor își sporise de mai bine de două ori suprafața vechii lui moșii, propulsându-și astfel familia în rândul celor mai bogate din Devon și rivalizând până și cu familia Grenville.

William Courtney, Black Billy pentru frații săi vitregi mai mici, avea aproape douăzeci și patru de ani, fiind cu șapte ani mai mare decât cei doi băieți gemeni. Era inteligent, necruțător, frumos ca un lup, iar frații lui mai mici se temeau de el și îl urau pe bună dreptate. Amenințarea numelui său îl făcu pe Dorian să tremure, astfel că urcară ultima jumătate de kilometru în liniște. În cele din urmă se îndepărtară de râu și se apropiară de margine, oprindu-se sub un stejar mare, unde erețele vânătorii își făcuse cuibul primăvara trecută.

Tom coborî și se rezemă de trunchiul copacului, ca să-și tragă suflul.

– Dacă mai bate vântul, putem să ieșim cu barca mâine-dimineață, spuse el, scoțându-și bereta și ștergându-și fruntea transpirată cu mâneca.

Ținea la beretă o pană din aripa unei rațe sălbatice, prima pasăre ucisă de uliul său.

Se uită împrejur. De acolo se vedea aproape jumătate din moșia Courtney, șase mii de hectare de dealuri și de văi abrupte, păduri, pășuni și lanuri de grâu, ce se întindeau până la stâncile de lângă țărm și ajungeau până aproape de periferia portului. Dar pământul îi era atât de cunoscut lui Tom, încât nu admiră prea mult peisajul.

– Mă duc înainte să văd dacă drumul e liber, spuse el ridicându-se în picioare.

Ghemuindu-se, se îndreptă precaut spre zidul din piatră care înconjura capela. Apoi își înălță capul și privi dincolo de acesta.

Capela fusese construită de străbunicul său, Sir Charles, care câștigase titlul de cavaler în serviciul bunei regine Bess. În calitate de căpitan de vas al reginei, luptase cu onoare împotriva flotei lui Philip al Spaniei. Cu mai bine de o sută de ani în urmă, Sir Charles construisese capela într-o preamărire a lui Dumnezeu și pentru comemorarea misiunii flotei la Calais. Acolo își câștigase rangul de cavaler, iar multe dintre galioanele spaniole

luaseră foc pe plajă, restul răspândindu-se către furtunile pe care viceamiralul Drake le numise vânturile lui Dumnezeu.

Capela era o clădire octogonală frumoasă, din piatră gri, cu o turlă înaltă care, într-o zi senină, se vedea din Plymouth, de la o distanță de aproape douăzeci și patru de kilometri. Tom sări cu ușurință peste zid și se strecură prin livada de meri, spre poarta din lemn de stejar cu armătură din fier a sacristiei. O întredeschise și ascultă atent. Liniștea era de nepătruns. Se strecură înăuntru și se îndreptă către ușa care dădea spre naos. Când se uită pe furiș înăuntru, văzu razele soarelui trecând prin vitraliile înalte și luminând interiorul ca un curcubeu. Vitraliile de deasupra altarului înfățișau o flotă engleză în lupta împotriva spaniolilor, cu Dumnezeu Tatăl privind aprobator din nori, în timp ce galioanele spaniole ardeau.

Ferestrele de deasupra ușii de la intrare fuseseră adăugate de tatăl lui Tom. De data aceasta, olandezii și hoardele islamice erau dușmanii înfrânți, în vreme ce deasupra bătăliei stătea Sir Hal, cu sabia ridicată eroic, alături de prințesa etiopiană. Amândoi purtau armuri, iar pe scuturile lor apărea blazonul *croix patté* al Ordinului Sfântului Gheorghe și al Sfântului Graal.

Naosul era gol astăzi. Pregătirile pentru nunta lui Black Billy, care urma să aibă loc sâmbăta viitoare, nu începuseră încă. Tom avea clădirea doar pentru el. Alergă înapoi spre ușa sacristiei și scoase capul afară. Băgă două degete în gură și fluieră strident. Aproape imediat, cei doi frați ai săi se cățărară peste zidul exterior și alergară spre el.

– Urcă în clopotniță, Dorry! îi ordonă Tom.

Când păru că roșcatul ar fi vrut să protesteze, făcu un pas amenințător spre el. Dorian se încruntă, apoi dispăru pe scări.

– Ea a ajuns? întrebă Guy, cu un ușor tremur în voce.

– Nu. Este încă devreme.

Tom traversă podeaua și coborî pe scara din piatră de culoare închisă, care ducea spre cripta subterană. Când ajunse în capătul de jos al scărilor, trase clapa traistei lui din piele, care atârna lângă pumnalul din teaca de la curea. Scoase cheia grea din fier pe care o luase din biroul tatălui său în acea dimineață și descuie poarta din gratii, apoi o deschise cu un scârțait. Nu

păru să ezite când intră în cripta în care atât de mulți dintre strămoșii lui zăceau în sarcofagele de piatră. Guy îl urmă ceva mai neîncrezător. Prezența morților îl neliniștea mereu. El se opri la intrarea în criptă.

Prin ferestrele înalte, aflate la nivelul solului, strălucea un licăr ciudat, singura sursă de lumină. Piatra și coșciugele din marmură erau aranjate de-a lungul pereților circulari ai criptei. Erau șaisprezece, toate ale bărbatilor Courtney și ale soțiilor lor, de pe vremea străbunicului Charles. Guy se uită instinctiv spre coșciugul din marmură în care se aflau rămășițele mamei sale, în mijlocul șirului celor trei soții decedate ale tatălui său. Pe capac era sculptat un portret al ei. Era frumoasă, se gândi Guy, o fată palidă ca un crin. Nu o cunoscuse niciodată, nici nu supsesse la sânul ei: travaliul de trei zile în urma căruia îi născuse pe cei doi gemeni fusesse prea mult pentru o creatură atât de delicată. Murise din cauza hemoragiei și a extenuării, la doar câteva ore după ce-l născuse pe Guy. Băieții fuseseră crescuți de mai multe doici și de mama lor vitregă, mama lui Dorian.

Traversă încăperea spre coșciugul din marmură și îngenunche la căpătâi. Citi inscripția din fața acestuia: „În acest coșciug zace Margaret Courtney, a doua iubită soție a lui Sir Henry Courtney, mama lui Thomas și a lui Guy, care a părăsit această lume pe 2 mai 1673. În siguranță în sânul lui Hristos“. Guy închise ochii și începu să se roage.

– Nu poate să te audă, îi spuse Tom fără răutate.

– Ba da, poate, răspunse Guy, fără să își ridice capul sau să deschidă ochii.

Tom își pierdu interesul și începu să hoinărească printre rândurile de coșciuge. În dreapta mamei lui zăcea mama lui Dorian, ultima soție a tatălui său. În urmă cu doar trei ani, cuterul pe care se aflase se răsturnase la intrarea în golf, iar valurile o duseseră în largul mării. În ciuda eforturilor soțului ei de a o salva, curentul fusese prea puternic și aproape îl luase și pe Hal. Îi aruncase pe amândoi într-un golfuleț bătut de vânt, la o distanță de opt kilometri în josul coastei, dar până atunci Elizabeth se înecase – și aproape că se înecase și Hal.

Tom își simți lacrimile adunându-i-se în ochi, căci o iubise așa cum nu putuse să o iubească pe mama sa, pe care nu o

cunoscuse niciodată. Tuși și își frecă ochii, forțându-se să nu plângă. N-ar fi vrut ca Guy să-i vadă această slăbiciune copilărească. Cu toate că Hal se căsătorise cu Elizabeth pentru a le oferi gemenilor săi orfani o mamă, foarte curând ajunseseră toți să o iubească, așa cum îl iubiseră pe Dorian încă de când se născuse. Toți, în afară de Black Bill, desigur. William Courtney nu iubea pe nimeni în afară de tatăl său și era la fel de posesiv ca o panteră. Elizabeth îi protejase pe băieții mai mici de atenția răzbunătoare a acestuia, până când marea le-o răpise și îi lăsase fără apărare.

– Nu ar fi trebuit să ne părăsești, îi spuse încet Tom, privind apoi vinovat către Guy.

Dar Guy nu îl auzise, fiind concentrat în rugăciunile lui. Așa că Tom se mișcă spre celălalt coșciug, aflat lângă cel al mamei sale naturale. Acesta îi aparținea lui Judith, prințesa etiopiană, mama lui Black Billy. Figura din marmură de pe capac ilustra o femeie frumoasă cu trăsăturile feroce, aproape ca de uliu, pe care fiul său le moștenise. Era îmbrăcată în armură doar pe jumătate, așa cum i se cădea cuiva care comandase armate împotriva păgânilor. La centură avea o sabie, în timp ce pe piept îi erau rezemate un scut și o cască, scutul purtând blazonul crucii copte, simbolul lui Hristos ce data încă dinainte de Biserica Romei. Pe cap nu purta nimic, iar părul îi era o coroană densă de bucle. Privind-o, Tom simți cum ura față de fiul ei i se ridica în piept.

– Calul ar fi trebuit să te arunce înainte să apuci să-ți naști odrasla.

De această dată, o spuse cu voce tare. Guy se ridică și veni lângă el.

– Nu este bine să vorbești așa despre morți, îl avertiză frațele său.

Tom ridică din umeri.

– Acum nu poate să mă rănească.

Guy îl luă de braț și îl conduse spre următorul sarcofag. Amândoi știau că era gol. Capacul nu fusese sigilat.

„Sir Francis Courtney, născut la 6 ianuarie 1616 în ținutul Devon. Cavaler al Ordinului Jartierei și al Ordinului Sfântului Gheorghe și al Sfântului Graal. Navigator și marinar. Explorator și războinic. Tatăl lui Henry și brav gentilom.“ Guy citi inscripția cu voce tare: „Acuzat pe nedrept de piraterie de către

coloniștii olandezi fricoși ai Capului Bunei Speranțe și executat în cel mai crud mod de către aceștia, la 15 iulie 1668. Deși rămășițele sale pământești zac pe malul îndepărtat al sălbaticiei Africi, amintirea sa trăiește pentru totdeauna în inima fiului său, Henry Courtney, și în inimile tuturor marinarilor curajoși și loiali care au navigat pe ocean sub comanda sa“.

– De ce a pus tata un coșciug gol aici? șopti Tom.

– Probabil că intenționează la un moment dat să aducă înapoi trupul bunicului, răspunse Guy.

Tom îi aruncă o privire tăioasă.

– Ți-a spus el asta?

Era invidios că fratelui său i se făcuse cunoscut un lucru, iar lui nu, deși era mai mare. Toți băieții își venerau tatăl.

– Nu, nu mi-a spus, recunosc Guy, dar asta așa face eu pentru tatăl meu.

Tom nu mai fu interesat de discuție și, cu pași mari, ajunse în mijlocul pardoselii, unde era incrustat un ciudat desen circular din granit și din marmură de diferite culori. În cazanele din alamă așezate în patru puncte ale cercului se aflau elementele antice ale focului, pământului, aerului și apei, de pe vremea când Templul Ordinului Sfântului Gheorghe și al Sfântului Graal se întrunea pe lună plină, la solstițiul de vară. Sir Henry Courtney era un Cavaler Nautonnier al ordinului, așa cum fusese înaintea tatăl și bunicul său.

În mijlocul acoperișului boltit al criptei era o gaură de aerisire, prin care se vedea cerul de deasupra. Clădirea era concepută într-atât de discuit, încât prin această deschidere razele lunii pline cădeau exact deasupra desenului de pe podeaua din piatră de sub picioarele lui Tom, unde legenda secretă a ordinului era înscrisă în marmura neagră: *In Arcadia habito*. Niciunul dintre băieții nu aflase încă însemnătatea profundă a acestui dispozitiv heraldic.

Tom păși pe literele negre gotice și își duse mâna în dreptul inimii, apoi începu să recite liturghia cu care, cândva, avea să fie primit în ordin.

– Cred în aceste lucruri și le voi apăra cu propria viață. Cred că există un singur Dumnezeu în Trinitate, Tatăl etern, Fiul etern și Sfântul Duh etern.

– Amin! strigă încet Guy.

Cei doi băieți studiaseră catehismul ordinului cu asiduitate și știau cele o sută de răspunsuri pe de rost.

– Cred în comuniunea Bisericii Anglicane și în dreptul divin al reprezentantului ei pe pământ, William al III-lea, regele Angliei, al Scoției, al Franței și al Irlandei, Apărătorul Credinței.

– Amin! repetă Guy.

Într-o zi, amândoi aveau să fie chemați să se alăture acestui ordin ilustru, să stea în lumina lunii pline și să depună jurăminte cu seriozitate.

– Voi susține Biserica Anglicană. Îi voi înfrunta pe inamicii stăpânului meu suveran, William...

Tom continuă pe un ton ridicat, în care aproape că nu se mai sesiza nicio urmă a unei voci de copil. Se opri brusc atunci când un șuierat încet se auzi dinspre deschiderea din acoperișul de deasupra capului său.

– Dorry! spuse agitat Guy. Vine cineva!

Rămaseră pe loc amândoi, așteptând al doilea șuierat ascuțit, care ar fi semnalat alarma și pericolul; dar nu se mai auzi nimic.

– Ea este! rânji Tom către fratele său. Îmi era teamă să nu cumva să nu mai vină.

Guy nu părea să îi împărtășească plăcerea. Agitat, se scărpină pe gât.

– Tom, nu-mi place asta deloc.

– Pe naiba, Guy Courtney! râse fratele lui. Dacă nu încerci, nu ai să știi niciodată cât de bine este.

Auziră foșnetul unor haine și sunetul ușor al pașilor pe scări, apoi o fată dădu buzna în criptă. Se opri la intrare gâfâind, cu obraji roșii din cauza alergatului pe deal.

– Mary, te-a văzut cineva când ai ieșit din casă? vru Tom să știe.

Ea scutură din cap.

– Niciunul, stăpâne Tom. Cu toții erau ocupați să facă ciorbă de purcel.

Vocea îi torcea în ritmul accentului local, dar tonul îi era ușor și plăcut. Era o servitoare supusă și serioasă, mai mare decât gemenii și, probabil, mai aproape de vârsta de douăzeci

de ani decât de cincisprezece. Avea o piele perfectă și netedă, precum faimoasa frișcă Devon, iar buclele-i negre îi încadrau chipul rotund și atrăgător. Buzele îi erau roz, moi și umede, dar zâmbea viclean și se uita cu înțeles.

– Mary, ești sigură că stăpânul Billy nu te-a văzut? insistă Tom. Ea scutură din cap, iar buclele îi dansară în jurul feței.

– Nu. M-am uitat în bibliotecă înainte să vin, iar el era cu capul în cărți, la fel ca întotdeauna.

Își puse în șolduri mâinile mici, care erau aspre și roșii de la munca din bucătărie, cuprinzându-și minuscula talie. Gemenii îi urmăriri mișcările și își opriră privirea asupra corpului ei. Jupele și fustele-i zdrențuite coborau până la jumătatea gambelor dolo-fane și, cu toate că picioarele îi erau goale și murdare, ei nu putură să nu remarce gleznele-i subțiri. Ea le surprinse expresiile și zâmbi, simțind puterea pe care o avea asupra lor.

Ridică o mână și începu să se joace cu fundița care îi închi-dea corsajul. Ascultătoare, cele două perechi de ochi îi urmară mâinile, iar ea își împinse sânii în afară, astfel încât să se oprească în fața panglicii care îi reținea.

– Ai spus că-mi dai șase pence pentru asta, îi aminti ea lui Tom, care se dezmetici brusc.

– Așa am spus, Mary, zise el dând din cap. Șase pence pentru amândoi, pentru mine și pentru Guy.

Ea își dădu capul pe spate și își scoase limba roz.

– Ești șiret, stăpâne Tom. Era vorba de șase pence pentru fiecare, un șiling pentru amândoi, așa era.

– Nu fi nebună, Mary!

El băgă mâna în punga de la curea și scoase o monedă din argint, apoi o aruncă în aer. Aceasta licări în lumina slabă când se roti în aer. Băiatul o prinse în palmă, apoi i-o întinse, ca să o studieze.

– O monedă de argint de șase pence, doar pentru tine, zise el.

Din nou, ea scutură din cap și desfăcu încet funda de la corsaj.

– Un șiling, repetă ea, iar partea din față a corsajului i se deschise cam de doi centimetri.

Cei doi băieți se holbară la pielea albă care le era dezvăluită, contrastând în mod surprinzător cu umerii bronzăți și pistruiți.

– Un șiling sau nimic! zise ea.

Ridică din umeri, prefăcându-se indiferentă. Cu această mișcare, un sân rotund îi ieși pe jumătate afară, lăsând doar sfârcul încă ascuns, dar cu marginea aureolei zărindu-se sfios de sub marginea zdrențuită a bluzei. Cei doi băieți rămaseră fără cuvinte.

– Ți-a mâncat pisica limba? întrebă ea pe un ton impertinent. Cred că nu am ce face aici!

Apoi se întoarse spre scări, agităndu-și fesele rotunde pe sub fuste.

– Așteaptă! strigă Tom cu vocea gătuită. Atunci, un șiling să fie, frumoasa mea Mary!

– Mai întâi, arată-mi-l, stăpâne Tom! zise ea privind înapoi peste umărul pistruiat, în timp ce el scotocea frenetic prin pungă.

– Uite, Mary!

El întinse moneda, iar ea se apropie încet de el, unduindu-și soldurile așa cum o făceau fetele de la docurile din Plymouth. Luându-i moneda din mână, îl întrebă:

– Crezi că sunt frumoasă, stăpâne Tom?

– Ești cea mai frumoasă fată din toată Anglia, îi spuse Tom pătimaș.

Și chiar vorbea serios. Întinse mâna spre sânul mare și rotund, care ieșise acum din corsaj. Ea chicoti și îi dădu mâna la o parte.

– Și cum rămâne cu stăpânul Guy? Nu este el primul? zise ea, uitându-se dincolo de Tom. Nu ai mai făcut-o, nu-i așa, stăpâne Guy?

Guy înghiți cu greu, dar nu reuși să vorbească. Își coborî privirea și se făcu roșu ca focul.

– Este prima dată pentru el, spuse Tom. Ia-l pe el primul și pe mine după aceea.

Mary se îndreptă spre Guy și îl luă de mână.

– Nu-ți fie frică! șopti ea, zâmbindu-i cu ochii oblici. N-o să-ți fac rău, stăpâne Guy, îi promise apoi.

Începu să-l conducă spre capătul îndepărtat al criptei. Când ea se lipi de el, Guy o miroși. Probabil că nu se spălase de o lună și mirosea puternic a bucătăriile în care lucra, a grăsime de porc și a fum de lemn, a transpirație acră și a homar care fierbea în oală.

El simți că i se face greață.

– Nu! izbucni, apoi se îndepărtă de ea. Nu am să... nu pot... Aproape că îi venea să plângă. Fii tu primul, Tom!

– Am adus-o pentru tine, îi spuse Tom cu asprime. Când ai s-o simți, ai să înnebunești. Vei vedea că am dreptate.

– Te rog, Tom, nu mă obliga! Vocea lui Guy tremura, în timp ce privea disperat spre scări. Vreau doar să merg acasă. Tata o să afle.

– Deja i-am dat șilingul nostru, încercă Tom să îl convingă. Ai să-l risipești.

Mary îl prinse din nou de mână.

– Haide, acum! Îl trase de mână, adăugând: Ce băiat bun! Te-am remarcat, serios! Ești un băiat frumos, chiar ești.

– Lasă-l pe Tom primul! repetă Guy, acum frenetic.

– Bine, atunci! Rapid, ea se îndreptă spre Tom. Să-ți arate stăpânul Tom cum se face. Până acum, ar trebui să o găsească legat la ochi – a fost pe-acolo destul de des.

Îl apucă pe Tom de braț și îl trase spre cel mai apropiat coșciug, care, din întâmplare, era acela al lui Sir Charles, eroul din Calais. Se rezemă de el și chicoti:

– Nu doar eu, ci și Mabel și Jill, asta dacă nu cumva mă mint amândouă – plus jumătate din fetele din sat, din câte spune lumea. Ești un berbec și jumătate, stăpâne Tom!

Apoi își coborî mâinile și trase de șiretul de la pantalonii lui Tom. În același timp, se ridică pe vârfuri și îl sărută. Tom o lipi de coșciugul din piatră. Încercă să-i spună ceva fratelui său, rotindu-și privirea în direcția lui Guy, dar fu sufocat de buzele ei moi și umede și de limba lungă ca de pisică pe care i-o vârî adânc în gură.

În cele din urmă își eliberă fața și respiră convulsiv, apoi rânji la Guy, cu bărbia strălucind, udă de saliva fetei.

– Acum, am să-ți arăt cel mai dulce lucru pe care ai să-l vezi vreodată, chiar dacă vei trăi o sută de ani.

Se aplecă spre Mary, care încă se rezema de coșciugul de piatră, și, cu degete dibace, îi desfăcu legăturile fustei, pentru ca hainele să-i cadă în jurul gleznelor. Ea nu purta nimic pe dedesubt, iar pielea îi era netedă și albă. Părea că trupul îi fusese modelat din cea mai bună ceară de lumânări. Gemenii se uitară uimiți la